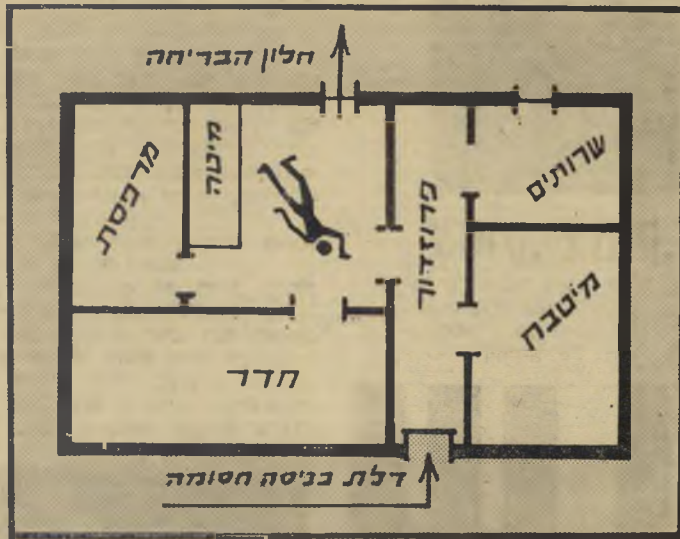

היא פתחה את הדלת לידיד - ולדירה נכנס סוטה רצחני

אני לא פותחת... אני לא מכירה... לא! דירה נעולה, קומה מעל לחדרה של דליה. האשה שמעבר לדלת סירבה לפתוח לנוריס. ולא רק היא. על הבית מיספר 18 העיק עדיין הפחד, יומיים לאחר הרצח, טרי ומאיים. אחת שפתחה היתה גברת ויליאמס. עיי תונאית לשעבר, מתרגמת כיום, בת 65, אלמנה ובודדה. ובכל זאת, פתחה את הדלת, וסיפרה את סיפורה על דליה - שכנתה הקרובה ביותר. דלת ליד דלת, קיר משותף.

דליה היתה אשה שחיפשה את עתי"דה, סיפרה השכנה. ואם רק... אם רק היתה מוצאת גבר מתאים, אחרי גירור שיה, אני בטוחה שהיתה הפוכת לאשת משפחה נהדרת.

בדירה הקטנה, הדומה בכל פרטיה לזו שמעבר לקיר, המשיכה ויליאמס לספר באנגלית על דליה. באותו זמן, מעבר לקיר, מצויים היו ארבעה אנשי המדור המרכזי, לבושי אורחית. ראש מדור הקיר, רוט, שני בלשים, ושורת אחת. הם חיפשו את קצתו של החוט שניתק ליד החלון בטביעת רגל גסה.

דליה אהבה את המקום. היא אהבה כאן את השקט, את הירק והעצים ואת ההרים שממול. הרבה לא היה לה מה לעשות כאן. אני זוכרת שפעם ראשונה

מוזר, הוא מהרהר בקול, שלמרות שעבדתי איתה קרוב לארבע שנים, קשה לי לספר הרבה עליה. היא היתה אמנם פתוחה לבני-אדם, אך בלי לומר הרבה. המנהל הרים את מבטו לתיקרה: "אולי בגלל חייה בעבר. אולי לימדו אותה החיים לא להתקרב יותר מדי לבני-אדם. היא היתה שילוב מיוחד של טיפוס בריא מאוד, ידידותי ומחייך - ובכל זאת, אם היית מסתכל עליה קצת מתחת למעטה החיצוני, היית מגלה, שבעצם היא אדם סגור, מופנם.

ידעתי שהיתה אשה תרבותית מאוד. ביקרה הרבה בקונצרטים, בהצגות, בקולנוע. קראה הרבה. בבית-הספר, היא היתה מורה סבירה.

בבית-סיפורה של דליה, נותרה כיתתה מיוותמת. חדר ענק, עירבוביה של כיי סאות הפוכים על שולחנות. פינות מצויינות, רות, מעוטרת בכתב-ידה שלה מורה שאי-גנה: "אנחנו עובדים", "מישטרה", "אש", "סכנה". האומנם חש ליבה בסכנה כלי-שהיא?

דליה לא

השמיעה קול

זו חדר שש אשה זקנה מעבר לדלת: "מי זה? אני לא מכירה..."

השכנה

רינה שלף בת ה-26, רווקה שגרה לבדה בדירה סמוכה לזו של הנרצחת, ברגע ובאופן שבו פתחה את הדלת לכתב העולם הזה, אבי שחק, מבלי להתעניין בזהותו של המקיט, פתחה הנערה, כשהיא יוצאת מן המיקלחת במגבת לגופה - יום לאחר רצח שכנתה. בתמונה משמאל: תרשים הדירה ומסלול הרצח.

אז תה יודע מה זה עיקבות פריי"צה רק לצד אחד?"

הדובר, חוקר מישטרה לבוש אורחית, משך עשן מתוך סיגר הרומיאו וגזילייט הענק שבין שיניו. "כשהעקבות מובילים רק החוצה, זה מוכיח שפנימה, נכנס הרור" צח בעזרתו של בעל-הבית. וזה מה שקרה לדליה מרקוביץ' המיסכנה."

רחוב אברהם שטרן בירושלים. שורה ארוכה של מיבנים משולשי קומה ומשע"ממי חזות, הממלאים את הרחוב השקט בשכונת קריית-יובל. אין כמעט אנשים ברחוב. מכונית חוצה את הדממה אחת ליובל. שלושה של בית-עלמין כמעט.

כיום החמישי שעבר, שעה לפני או אחרי הצות-לילה, גור מטורף את הד שלושה הוו - מבלי להפריע את השקט. דליה מרקוביץ', בלונדית תמירה ונאה שעבדה כמורה בבית-ספר עלומים שבש"כונת רוממה, הוממה, נרצחה ונאנסה - מבלי שתשמיע אפילו זעקה אחת.

לפני שעזב מטורף-המין את דירת שני החדרים הקטנה, הספיק עוד להתעלל בגורויה, אחר, ביצר, מבפנים, את הכניי סה לבית: המניאק הגיח כיסא ושרפרף ליד הדלת, כך שלחצו על הידית ומנעו פתיחה מבחוץ.

הוא עצמו נסוג מזירת-הדמים דרך חלון קטן, שהובילו לתוך הגינה המקיפה את הבית.

שם, בגינה, השאיר את העקבות הרציניים היחידים שמצאה בינתיים המישטרה: טביעת נעל מגודלת, בתוך הבוץ הרך. מישהו הישקה לפנות ערב את השיחים, שמתחת לחלונה של דליה.

מכונית מישטרה בה הגיע צוות מיוחד של חוקרים ניצבת ליד הגדר המקיפה את ביתה של הנרצחת. בתוך דירתה של הקורבן שהו באותה עת ארבעה חוקרים, שהמשיכו לחפש עקבות.

צוות החוקרים